

V SLOVO MEDICINSKI SESTRI HELENI KOROŠEC

V soboto, 22. februarja 1997 smo se na pokopališču v Bohinjski Bistrici poslovili od upokojene medicinske sestre Helene Korošec, predsednice aktiva upokojenih medicinskih sester Gorenjske. Zasnežene hribe in Triglav, ki ga je Helena nadvse ljubila, je sonce obsijalo s poslednjimi žarki dneva, kakor da se tudi samo želi pokloniti njenemu spomenu.

Draga sestra Helena Korošec, v imenu medicinskih sester, ki si jim zadnja tri leta na srečanjih upokojenih medicinskih sester iz vse Slovenije vlivala optimizem, vero do življenja in kazala na majhne radosti vsakdanjega življenja, bi se rada danes poslovila od Tebe.

Nenadoma in čisto nepričakovano se je pretrgala nit tvojega, nam dragocenega življenja. Na pragu pomladi, ko sončni žarki iskrivo iščejo krošnje dreves, ko dan postaja vse daljši, so opešale tvoje moči.

Smrt – kdo ve, kaj je to? Je to konec, je to večina tišina, je to tema ali je to nova svetloba? Nihče ne ve tega odgovora. Pa vendar jo vsi občutimo. Še posebej, ko izgubimo nam dragega človeka, in ko se zavemo, da ga nikoli več ne bo nazaj.

Slovo – zadnja postaja na poti od rojstva in nepreklicno poslednje dejanje vsakega človeka – nas danes združuje z mislijo na našo Heleno.

Težko dojamem, da Helene danes, jutri in nikoli več ne bo med nami, ko pa je do zadnjega diha imela odprte oči in razširjene roke za moč življenja. S tisočeriimi stvarmi in potezami je povezovala vsakdanjik mnogih ljudi okoli sebe.

Moči in razsežnosti Helenine dobronamernosti in razdajanja se preprosto ne da oceniti niti opisati – zanjo je bila skrb za sočloveka stvar, ki jo je bilo treba takoj rešiti – sama se je pri tem najpogosteje postavila na konec vrste.

Težko mi je ob mislih, da ne bo najinega dogovorjenega srečanja, ki sva ga načrtovali že predlani po celjskem srečanju slovenskih upokojenih medicinskih sester. Pa je vedno prišlo kaj vmes. Oktobra 1997, ko smo se srečali z upokojenci na Rogli, mi je Helena obljubila, da pride letos marca za dva dni na Zbornico, da bova zapisali njene spomine. Ko si mi svoje spomine pripovedovala ob tvojih obiskih na Zbornici, draga Helena, sem se zavedala, da nastaja velika škoda, da vse, kar si doživela in za kar si živela, ne bi bilo zapisano. Pa sva sklenili – Ti boš pripovedovala, jaz bom pisala. In danes vemo, da tvoji spomini odhajajo nezapisani s teboj.

Zadnje slovo je za ene konec, za druge začetek. Za nas, ki ostajamo, je nadaljevanje vsega, kar si nam zapustila, predvsem pa tega, česar si nas naučila. Bogastvo srčne kulture, dobrota in človekoljubje, ki ostajajo kot zapuščina tvojega življenja, bodo trajen spomenik številnim rodovom medicinskih sester, tvojim nekdajim sodelavkam, prijateljem in vsem, ki te bomo neznansko pogrešali.

Srečni smo, ker smo lahko živeli s Teboj in ob Tebi, in osiromašeni, ker Te ni več med nami. Sončna vedrina, ki si jo prinašala in pričarala v najbolj turobnih dneh, v spomenu ostaja z nami – kot zlati prah v večni reki življenja.

V spomenu nam ostajaš kot zgled predanosti življenju in njegovim vrednotam.

Petra Kersnič, prof. zdr. vzgoje
Generalna sekretarka Zbornice zdravstvene nege